

Evangelí del dissabte de la setmana XXVI de durant l'any: l'esperança del cel

Evangelí i comentari del dissabte de la setmana XXVI de durant l'any. “No us alegreu perquè els esperits se us sotmeten; alegreu-vos més aviat perquè els vostres noms estan inscrits en el cel”. Pensar en el cel, en la felicitat eterna amb Déu, fomenta l'esperança, ens omple de joia i fa que afrontem amb serenitat les dificultats d'aquesta vida.

Evangelí (Lc 10, 17-24)

Els setanta-dos van tornar plens d'alegria i deien:

—Senyor, fins els dimonis se'ns sotmeten pel poder del teu nom.

Jesús els digué:

—Jo veia Satanàs que queia del cel com un llamp. Us he donat poder de trepitjar serps i escorpins i de vèncer tota la potència de l'enemic, i res no us farà mal. Però no us alegreu perquè els esperits se us sotmeten; alegreu-vos més aviat perquè els vostres noms estan inscrits en el cel.

En aquell mateix moment, Jesús, ple de la joia de l'Esperit Sant, digué:

—T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos. Sí, Pare, així t'ha plagut de fer-ho.

»El meu Pare ho ha posat tot a les meves mans. Ningú no coneix qui és el Fill, fora del Pare, i ningú no coneix qui és el Pare, fora del Fill i d'aquells a qui el Fill el vol revelar.

Després es va girar cap als deixebles i, a part, els digué:

—Feliços els ulls que veuen el que vosaltres veieu! Us asseguro que molts profetes i reis van voler veure el que vosaltres veieu, però no ho veieren, i sentir el que vosaltres sentiu, però no ho sentiren.

Comentari

Els deixebles tornen de la missió i es mostren entusiasmats per haver experimentat el poder de fer miracles que el Senyor els havia concedit. Jesús confirma que els ha donat poder sobre l'enemic i s'alegra

de la derrota del diable; alhora, però, els ensenya quin cal que sigui el veritable motiu de la seva alegria: l'esperança del cel.

El Senyor reorienta el nostre esguard. En aquesta vida hi ha moltes coses agradables, regals de Déu als seus fills. Allò que ens ha d'alegrar i il·lusionar més, però, és la unió d'Amor que ja comença aquí i que serà plena al cel.

Què és el cel? El Catecisme de l'Església catòlica el defineix com «aquesta vida perfecta amb la Santíssima Trinitat, aquesta comunió de vida i d'amor amb ella, amb la Mare de Déu, els àngels i tots els benaurats és el que anomenem *cel*. El cel és el fi últim i la realització de les aspiracions més profundes de l'home, l'estat de felicitat suprem i definitiu» (n. 1024).

Potser pensem poc en el cel. Pensar en el cel, en la felicitat eterna amb

Déu, fomenta l'esperança, ens omple de joia i fa que afrontem les dificultats d'aquesta vida amb la serenitat de qui sap que són camí per arribar a l'Amor. Aquest pensament no ens mena a desentendre'ns dels nostres deures a la terra: ben al contrari. El cel és un do de Déu als qui intenten fer d'aquesta terra, amb el seu amor i lliurament als altres, una avantsala del cel.

En l'escena que contemplem avui, de sobte Jesús s'omple de goig a l'Esperit Sant i manifesta la seva alegria en veure que els petits i els humils reben la Paraula de Déu. Els qui renunciïn a la supèrbia, entenen la Paraula i creuen en Jesús. Els savis i prudents (és a dir, els qui es creuen savis amb la seva pròpia saviesa i no reconeixen amb humilitat la seva ignorància) romanen cecs per veure. Sobretot, per veure en Jesús el Messies, l'enviat per Déu, Déu mateix.

A continuació, Jesús ens manifesta de manera senzilla i sublim que és igual al Pare. No podem conèixer que Jesús és Déu si el Pare no ens dona la gràcia de la fe. I no podem conèixer qui és el Pare si Jesús no ens ho revela.

Els deixebles són anomenats benaurats –és a dir, feliços– per haver vist i escoltat Jesús, per haver cregut en ell. La fe és un do de Déu, el do més gran, ja que sense la fe no hi ha salvació. Cal, però, que l'home s'obri a aquest do amb humilitat i respongui a ell amb tot el cor.

Tomás Trigo // Photo:
NeonPhoto - Unsplash

dissabte-de-la-setmana-xxvi-de-durant-
lany-lesperanca-del-cel/ (15/03/2026)